कम्। आनन्दाय तलवम्" [१५] इति। 'हसाय' अपहासाभिमानिने, 'पुंश्चलूं' स्वेच्छाचारिणीं। 'आलभते,' इति शब्दस्य सर्वत्रानुवृत्तिविवक्षां दर्शयितुं पुनःपुनरुपन्यासः। 'वीणावादं गणकं' वीणां वादयितुं कुशलो वीणावादः, श्रुतिजातिस्वरमण्डलादिगणनकुशलो गणकः, तावुभौ गीताभिमानिने द्रष्टव्यौ। 'यादसे' जलचारिप्राण्यभिमानिने, 'शावुल्यां' शवलवर्णशरीरां। 'नर्माय' प्रियवचनाभिमानिने, 'भद्रवतीं' भद्रलक्षणयुक्तशरीरोपेतां। 'तूणवध्मं' मुखवादिनं वेणुवादिनं वा, 'ग्रामण्यं' ग्रामस्य नेतारं, 'पाणिसङ्घातं' पाणिद्वयसंयोगनिर्व्वर्त्तितताललक्षत्यं, एतांस्त्रीन् पुरुषान् 'नृत्ताय' नृत्ताभिमानिने कुर्य्यात्। 'मोदाय' हर्षाभिमानिने, 'अनुक्रोशकं' नृत्तसभायां जनानामाह्वातारं, नृत्यसमाप्तिद्योतकध्वनिकर्त्तारं वा। 'आनन्दाय' मानसतुष्ट्यभिमानिने, हर्षस्तु वाह्यलिङ्गगम्यः परितोष आनन्दस्वानुभवैकगम्य इति विशेषः। 'तलवं' काहलवादनं मुखवाद्यकारिणं वा॥

इति पञ्चदशोऽनुवाकः।

अथ षोडशोऽनुवाकः।

अथ षोडशानुवाकमाह। "अक्षराजाय कितवम्। कृताय सभाविनम्। त्रेताया आदिनवदर्शम्। द्वापराय बहिःसदं। कलये सभास्थाणुम्। दुष्कृताय चरकाचार्य्यम्। अध्वने ब्रह्मचारिणम्। पिशाचेभ्यः शैलगम्। पिपासायै गोव्यच्छम्।